

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

VII. évf. 9. szám

2002. SZEPTEMBER

Köszöntjük az Olvasót

abból az alkalomból, hogy lapunk új, immár hetedik évfolyamának első számát tartja kezében. Igaz, a fejléc, amely naptári évek szerint számol, többet jelez, mi azonban jól emlékszünk rá, hogy 1996 szeptemberében jelentünk meg először.

Köszöntjük az olvasókat, akik közül sokan személyes ismerőseinkké váltak munkánk során. Munkánk? Helyesebben: egyházközségi tevékenységünk, keresztény közösségi életünk során. Hiszen a lapkészítéssel is hitünket igyekszünk megélni, az újsággal a kapcsolatteremtést, a közösségépítést, a hitéletet szolgáljuk.

Barátságaink, ismeretségeink híján az egész, amit csinálunk, megalapozatlanul a levegőben lógna. Még több személyes kapcsolat persze még „testhezálóbb”, személyhez szőbb lapot eredményezhet. Kérünk tehát több visszajelzést! Kapunk ugyan néha egy-egy konkrét és jogos kritikát, valamivel gyakrabban egy-egy általános és jóleső dicséretet, de igazán a részletes és megalapozott vélemények segíthetnek a lap arculatának formálásában.

És nemcsak visszajelzést kérünk. Hanem gondolatokat, beszámolókat, tájékoztatást is! Köszönjük az írásos anyagokat (és megértést kérünk, ha valamelyik olykor nem fér vagy nem illik bele lapunkba), de köszönjük azt is, ha valaki szól, mesél, figyelmeztet, miről kellene írni.

a szerkesztőség

Küldetésünk van

Hálát adni nemcsak tanévzáró Te Deum-kor lehet. Hálát most is adhatunk, sőt illő és üdvös, amikor a tanév kezdetekor megköszönjük a nyáron összegyűjtött lehetőségeket, erőt, jókedvet az újrakezdéshez. Pihenés, táborok, lelkigyakorlatok, a családdal együtt eltöltött napok erőforrásai mind hálára intenek a nyár sok-sok ajándékáért. Jöjj, Szentlélek Úristen, hogy segítségével ezeket az erőforrásokat most valóban hasznosítani tudjuk. Áraszd ránk kegyelmed sugarát, hogy ifjúságunk helyt tudjon állni ebben a zavaros világban. Add meg a megkülönböztetés világosságát, hogy a jó és a rossz közül mindig a helyes út legyen a választás eredménye. Szentlélek Úristen, legyél mindazokkal az egész tanévben, akikre gyermekeinket, unokáinkat rábizzuk. Add, hogy a szabadság lelkét soha senki ne tévessze össze a szabadossággal. Kérünk, vezess mindnyájunkat, egész hívő közösségünket a Jézus melletti hűség útján. Csak így lehetünk igazán szabadok. Világíts át bennünket fényeddel, hogy ebben az új tanévben keresztény világnézetünket mindig meg tudjuk vallani. Bölcsesség, értelem és tudomány Lelke! Köszönjük, hogy az új tanév nemcsak a tudás új kalandjaira hív, hanem a lelkiélet kincseivel való újabb gazdagodásra is.

Köszönjük, hogy küldetésünk van, és a Te békéddel mehetünk azt teljesíteni. Veni Sancte Spiritus!

Keglevich Lászlóné

Újlaki szentek: Segítő Szűz Mária

Templomunkban két festmény a megszólalásig hasonlít egymásra. Az egyik a főoltár tabernákuluma fölött (képünkön), a másik baloldalt középen, a Szűz Mária oltár predelláján található. Igaz, ez utóbbit barokk ízlés szerint anygakák koszorúja díszíti, melynek tetejéről az Atya is letekint szeretett Fiára és a Madonnára, de középső fő része megegyezik a másik képpel.

Mindkét kép másolat - sőt, közös mintájuk is már másolat volt. Az eredeti festményt az idősebb Lucas Cranach készítette 1537-ben. A kép 1611-ben ajándékképpen Passaubába, onnan 1625-ben Innsbruckba került, de előzőleg másolat készült róla, amely a kapucinusok passzai templomában maradt. Ez előtt a *Mariahilf*-nek nevezett kép előtt könyörgött 1683-ban a Bécszet ostromló törökök elől elmenekült Lipót császár és kísérete a Szűzanya közbenjárásáért. Ezt követően a keresztény seregeknek szeptember 12-én sikerült elűzniük Bécs alól az ostromlókat. A festmény bécsi másolatát hálaadó körmenetben vitték végig a város utcáin.

Mária nevét sokfelé tisztelték a középkor századaiban. Az ünnepet a Szentszék 1513-ban ismerte el; dátuma egy ideig ingadozott, de XI. Ince pápa a török fölött aratott bécsi győzelem

emlékére végleg szeptember 12-ében határozta meg. Ez a nap tehát Mária nevenapja és egyben Segítő Szűz Mária ünnepe.

A Segítő Szűzanya tisztelete gyorsan elterjedt Magyarországon, hálából a török kiűzéséért és a csaták után gyakran föllépő pestisjárványok elhárulásáért. Különösen népszerűek voltak a Segítő Mária (*Mariahilf*) képek a Magyarországra betelepített németek (ún. svábok) körében. Talán ezért került a kegykép egyik másolata az 1706 végén felszentelt első kis újlaki kápolna oltára fölé Janoschitz Mátyás kincstári futár jóvoltából, aki előzőleg házáat és kertjét adományozta *Neustift* (Újlak) lakóinak templom céljára. Ez a kép található ma oldalt, a Szűz Mária oltáron. A főoltáron lévő képet ismeretlen támogató mintegy 70 évvel később hozatta Passauból és ajándékozta a templomnak.

Bár nagy oltárképünk 1799. évi felállítására óta templomunk titulusa már nem *Segítő Szűz Mária*, hanem *Sarlós Boldogasszony*, a Budapesti Lexikon tudni véli, hogy régebben Újlakon a szeptember 8-át követő vasárnapon tartották a búcsút, melyet a köznyelv körtebúcsúnak (*Bimkirchtage*) nevezett. Méltó és igazságos tehát, hogy az újlaki keresztények Mária szent nevének ünnepén az ő közbenjárásáért folyamodjanak. Akár azzal a fohással, melyet hajdan a régebbi kép alá jegyeztek: *O Maria hilf uns, steh und bleib bey uns, Damit unser Gebett nicht sey umbsonst, bitt dein allerliebsten Sohn, das er unser Sünd verschon, auch die H. [= Heiligste] Dreifaltigkeit von nun bis in ewigkeit 1706*

(Azaz: Ó, Mária, légy és maradj velünk, hogy ne légyen hiába imánk. Kérd legdrágább Fiadat, hogy a bűntől őrizzen meg, és a Szentháromságot is mostantól mindörökké.)

Szaszovszky József

Nyári táborok Újlakon – és gyümölcseik

Bátran állíthatjuk, hogy a nyár első három héten igazi családi hangulat uralkodott a plébánián. Naponta 30 és 50 fő között változott a háromgenerációs „családtagok” száma, akik között a másfél éves karonúló babától a nagymama korúig (e sorok szerzője) minden korosztály megtalálható volt. János atya és György atya igazi házigazdaként fogadta most is a töménytelen gyereket.

Minden úgy zajlott, mint az előző években, mégis különleges tábor volt az idei: most érett be mindaz, amit hét éve elvetettünk. Ezen a nyáron ugyanis azok voltak a segítő nagyok, akik hét évvel ezelőtt még kisiskolásként töltötték velünk a nyarat. Együtt nőttek fel, egy közösséggé váltak, együtt vannak év közben is jóban-rosszban. Segítik egymást a helyes értékrend kialakításában, figyelnek egymás munkájára, fejlődésére hitben, tanulásban és sok minden másban. Ők a Napraforgók. Évek alatt csiszolódtak össze, de persze nem maguktól, az Egerek szeme vigyázta növekedésüket, az ő figyelmük segítette át őket az első nehézségeken.

A táborban persze megfordultak más közösségek fiataljai is (Mákok, Hangyák). Jöttek, ahogy idejük, vizsgáik, munkájuk engedte. Ők azok, akik évekig szeretettel szolgálták az aprónépet, most, hogy felnöttek, átadták helyüket a következő generációnak. Volt hála Istennek olyan, „csak” a tábori közösségünkhöz tartozó is, aki mind a három hetet velünk tudta tölteni. Így, míg ők végeztek a folyton újratermelődő tányér- és pohárhegyekkel, addig a Napraforgóknak maradt ideje a gyerekekkel való játékra, sportra és mérhetetlenül sok beszélgetésre.

A tábornak a közösséggé válás a fő feladata és legnagyobb értéke. Az együtt végzett munka, az egymásra figyelés, a felelősségvállalás, a hitben való növekedés alakítja ki azokat a közösségeket, amelyeknek a gyermekek életében meghatározó szerepük lesz, amikor a szülői tekintély háttérbe szorul.

Köszönjük az atyák befogadó szeretetét, az anyagi támogatásokat, a kétékezi segítséget. Köszönjük a minden időben legfontosabbat: a minket kísérő imákat!

László Kiszta

Göllner Barnabásné

Ilona 1915-ben született református édesapa és katolikus édesanya gyermekeként. A gyerekek szokás szerint az azonos nemű szülő vallását követték. A család Aszódon élt. Az édesapa elesett az első világháborúban, pár év múlva Ilona édesanyja újból férjhez ment, az ügyvéd nevelőapa elkötelezett katolikus, „Szilveszter lovag”. Ekkor költöznek a Csehszlovákiához tartozó Losoncra.

Ilona itt kezdi iskoláit, majd Cannes-ban egy spanyol alapítású apácarend iskolájában tanul egy évig. A kereskedelmi iskolát Bécs közelében a dominikánusoknál végzi.

Vácott ismerkedik meg gyógyszerész és jogász végzettségű férjével, akivel 1934-ben köt házasságot. 1939-ben az ismét Magyarországhoz tartozó Losoncra költöznek.

Ezután következnek a megpróbáltatás évei. Míg férje és bátyja a második világháborúban katonáskodik, a nevelőapát mint a prágai parlament magyarpárti képviselőjét tizenöt év börtönre ítélik. Rövid időre Ilona és édesanyja is börtönbe kerül, majd kiutasítják őket az országból.

Viszontagságos, szenvedésekkel teli, de Isten gondviselésével övezett úton '45 őszén érkezik Ilona édesanyjával Magyarországra. Először Tiszafüreden laknak, majd Pásáréten sikerül lakást bérelniük. Ide érkeznek meg a férfiak: férje orosz, bátyja francia fogságból, a papa a börtönből, ahonnan megszöktették. Néhány év múlva a Frankel Leó útra költöznek.

Ilona megpróbáltatásai közül a betegség sem hiányzik, de súlyos ideggyulladásából sikerül meggyógyulnia. Ezt követően a vendéglátóiparban dolgozik mint könyvelő, majd hosszú évekig, még nyugdíjasként is az ORFI-ban kamatoztatja nyelvtudását.

Férje evangélikus, de alkalmanként eljár szentmisére Ilonával a Szent István kápolnába, ahogy Ilona is elkíséri urát az evangélikus templomba. Édesanyját, mikor betegsége miatt már nem tud a kápolnába eljutni, Gyuri atya látogatja.

A '70-es évek végére Ilona szerettei sorban meghalnak. '84-ben költözik a kisebb, Árpád fejedelem úti lakásba, immár egyedül. Eleinte még visszahúzza a szíve a Szent István kápolnába, majd egyre többet jár Újlakra. Az Úr kegyelméből az utóbbi években minden nap részt vesz szentmisén, sokszor szentségimádáson is.

Idős kora és megromlott egészsége miatt már csak a templomba jár el. Barátságokat köt templomi padtársaival, panaszkodni nem halljuk, hálát adni annál többet. Szomszédai, a házban lakók ha hozzá fordulnak tanácsért, a jó szavakon túl útbaigazítást kapnak, hol találnak igazi segítségre. Van, aki az ő szavára jutott el templomunkba. De ő is hálás szeretettel veszi a gondoskodást, amit főleg a házfelügyelő házaspár nyújt neki.

Ilona egész életében „tetten érte” Isten gondviselő jóságát. Saját bevallása szerint amikor nem volt semmije, akkor is megvolt mindene. Tudja, kinek mondjon hálát érte.

Háló tábor Zánkán

Az augusztus 4. és 11. közötti héten 1500 Kárpát-medencei magyar vett részt a Háló közös zánkai táborozásán. A sok programot kínáló nagyszabású rendezvény szervezői és rendezői között volt Aszalós Zoltán és Huszár Zsolt Újlakról, a szombat délelőtti „agórán” pedig Rácz Gábor bemutatta zománcképeit, Hermann János barackmagot faragott, Terjék Eszter különféle manuális tevékenységre (gyurmázás, hajtogatás) tanította a kisebbeket. A táborról és a Hálóról Aszalós Zolival beszélgettünk.

A Háló célja a Kárpát-medencei katolikus kisközösségek összefogása. A kezdeményezők, Puchard Zoltán és Gyöngyi több mint egy évtizede fáradhatatlanul szervezik, vagy ahogy ők mondják, *bogozzák* a Hálót segítő társaikkal. Érdeemes megfigyelni a tábor résztvevőinek összetételét: 380-an érkeztek az anyaországból, 500-an Erdélyből, mintegy 600-an a többi elcsatolt területről.

A Háló legtöbb aktív közössége is a határon túl működik. Ezek regionális találkozók is szerveznek, főként Erdélyben, és évente egyszer vendégül látnak egy-egy másik közösséget. A balatoni találkozón az anyagi támogatás jóvoltából a részvétel a legszegényebbek számára sem jelentett problémát. Voltak lelki és szellemi programok, érdekes előadások híres-neves előadókkal, és lett volna sok sportos jellegű program is, ha nem szől közbe olyan gyakran az eső. Az egész tábor összefogó ünnepélyes szentmisét szombaton délután Seregély érsek úr celebrálta; a táborozókat a hét folyamán összesen nyolc püspök atya kereste fel, és jónéhány pap is szerepelt az előadók és a résztvevők között.

Internetezőket többet is megtudhatnak a Hálóról a www.halobog.hu honlapon. Aki pedig közösséget keres vagy éppen segíteni szeretne bogozásban, vendéglátásban, jelezheti ezt Puchardéknak a 376-92-25-ös telefonszámon. A legszebb persze az lenne, ha helyi közösségek keresnének társközösségeket a Háló keretei között.

Sz. J.

Családi események

Megszületett: augusztus 7-én Kozek András és Mihályi Lilla harmadik gyermeke, Ármin Lucián; 13-án Rihmer Aurél és Triznay Suzsanna második gyermeke, Patrik.

Örök hűséget esküdték egymásnak: Augusztus 2-án dr. Figge Christoph Peter és Pardička Gabriella, 3-án Németh Árpád és Glósz Klára, Sztankó Zsolt és Ohly Mariann, valamint Péter Attila és Magdali Timea, 10-én Dóczy Csaba és Horváth Edina, 17-én Gál Krisztián és Popovics Erika, 23-án Völgyesi Levente és Királdi Krisztina, 24-én Palocskai István és Varsányi Éva.

Halottaink:

Grieszl Teréz (82), dr. Fekete Lajosné (55), Harmos Zoltán (77), Reitterer Károlyné (71), dr. Jány Istvánné (90), Ulrich Jánosné (88), dr. Fábry László Pál (83), Csengery Lászlóné (75).

Plébániai hittanórák a 2002/2003-as tanévben

Óvodás középső csoportos

szerda 5-6; Szent Margit terem, alatta szülőkkel beszélgetés

Óvodás nagycsoportos és I. o.

hétfő 5-6; Szent Erzsébet terem

II. – III. – kezdő IV. osztály

kedd 5-6; Szent Margit terem

IV. osztály (akik elsősáldozók lesznek)

csütörtök 5-6; Szent Margit terem

V. – VI. osztály

szerda 5-6; Szent Erzsébet terem

VII. – VIII. osztály – I. gimnázium

szerda ½ 7-½ 8; Szent Erzsébet t.

II. - III. – IV. gimnázium

kedd ½ 7-½ 8; Szent Erzsébet t.

Bérmálásra készülők

szerda ½ 7-½ 8; Szent Margit t.

Ifjúsági (30 évesig)

hétfő ¾ 7-¾ 8; Szent Margit t.

Felnőtt biblióra

hétfő ½ 7-½ 8, Szent Erzsébet t.

Útkereső, katekumen

csütörtök ½ 7-½ 8; Szent Margit t.

Ifjú házások, szülők

péntek 8-tól Szent Erzsébet t.

kéthetente

A hittanórák szeptember 9-től kezdődnek. Az iskolai hitoktatás szeptember 3-tól indul az iskolákban hirdetett beosztás szerint.

Föld sója, világ világossága

Egy komoly napilap valamire való tudósítója inkább azzal kezdené a nyáron Kanadában megrendezett katolikus XVII. Ifjúsági Világtalálkozóról szóló beszámolóját, mennyire beteg a pápa, hogy össze van törve testileg, s már alig-alig jár – ám nemcsak ezzel kezdené, de végig ezzel, sőt a következő pápa személyével foglalkozna, és ezzel is fejezné be. Ugyan kérem, hogy

mellesleg mondott is nekünk valamit a pápa? Annak nincs hírértéke. Szerencsére azonban az egyébként igen komoly Újlaki Hangok nem napilap, és én sem vagyok egy valamire való tudósító, így nyugodtan eltekinthetek attól, mit írnak a hivatásosok. Ám ne szaladjunk előre: a két hetes találkozó második felében találkoztunk csak a pápával, így hát kezdem a lelegején.

Az első hat nap az előtalálkozó hete volt; a mi magyar csoportunk számára a Jézus-szigeten található Lavalban, Montréal mellett, ahol kedves kanadai szállásadó családok és a szervező Chemin Neuf közösség vendégszeretetéét élvezhettük egy plébánián, franciák, németek, lengyelek, mexikóiak, egyiptomiak, mauritiusiak, Martinique-szigetiek társaságában, összesen négyszázan. Ebből három dolog következett: egyfelől megismertük a családok határtalan vendégszeretetéét s vele a juharszirupot magában, a juharszirupos palacsintát, a juharsziruppal készült salátát, a juharszirupkrémmel töltött kekszet, és más juharszirupos finomságokat. Másfelől – testi jólétünk mellett – gondoskodtak lelki jóltartásunkról is: igen ötletesen és igényesen felépített lelki programban, valóságos lelkigyakorlatban volt részünk. Harmadrészt pedig a számtalan kultúra révén közvetlen tapasztalatot szerezhettünk a teremtés – olykor számunkra akár furcsa – gazdagságáról és a mégis közös hitről. Néhány pillanatkép lelki erősödésünkről: a kiengesztelődési nap keresztútjának nem hagyományos első állomásán németek és lengyelek, franciák és egykori gyarmatlakók kérték Isten és egymás bocsánatát s cseréltek zászlót; második állomásán pedig katolikusok engesztelődünk ki a kevés protestáns és ortodox vendéggel. Akik szóban nehezebben engesztelődnek ki, írhattak levelet: távol- vagy közellévő, élő vagy elhunyt ismerőseiknek, rokonaiknak, barátainak, munkatársaiknak, ellenségeiknek. A levelek este a kereszt mellé, másnap a misében, felajánlaskor az oltárra kerültek, a zászlókkal együtt. Az élőknek szóló leveleket később postára adták.

A második hetet Torontóban töltöttük: az előtalálkozókról, Kanada minden részéről idesereglett kétszázézer fiatal. A mi „seregülésünk” Montréalból Torontóba nyolc órán át zajlott, amerikai filmekből ismert sárga iskolabuszokban, amelyek azonban nemcsak valósággal léteznek, de valósággal kényelmetlenek is, mivel nem 195 cm magas felnőttekre és nem nyolc órás utakra tervezték őket. A torontói magyar plébánia vendégeiként immáron magyaros vendégszeretetben részeltettünk: juharszirupnak nyoma sem volt – helyette Pilóta keksz, Boci csoki, pörkölt, fasírt, kolbász. Amit a gazdag programból mindannyian erősen vártunk: találkozásaink a fiatal pápával. Ő is nagyon készült rá, és valóban fiatalra lett. Amikor véget ért legelső fogadásának előre megszabott programja, az őt kísérő egyik bíboros indulásra akarta bírni. Óriási képernyőn láttuk, amint odahajol hozzá, majd a pápa szótlán kézlegyintésére kihajol a képből. Velünk maradt ekkor, és velünk virrasztott a záró szentmise előtti napon is: „Maradj velünk, mert esteledik, és lemenőben már a nap!” Azt tette, mint Krisztus: magyarázta a Szentírást, és megtörte a kenyeret. „Ti vagytok a föld sója, ti vagytok a világ világossága” – hangzott a találkozó jelmondata. Erről a mondatról szólt végig, ezt magyarázta, ezzel küldött minket, igen hitelen és igen komolyan. A közös hit megélése után ki-ki feladatot kapott.

Koncz Ádám

Szent István napján

„Összegyűltünk oltárodnál, kél szívünkben új remény” – énekeltük a Szent Jobb jelenlétében celebrált ünnepi szentmise elején. Sokan jöttünk e napon első szent királyunkról elnevezett bazilika elé ünnepelni, ebben az indulatokkal teli világban megtalálni egy biztos pontot, egy tiszta forrást.

Mayer Mihály pécsi megyéspüspök szentbeszédében kiemelte: ez az ünnepi alkalom a hívők számára zarándoklat, tisztelgés Szent István előtt, aki Jézus Krisztust állította saját életének és népének középpontjába. Nem egyszerűen vallást változtatott, hanem az *Abszolút Hatalmat*, vagyis Jézus Krisztust ismerte el és követte. Uralkodása szolgálat volt. A zarándoklat tehát nem tömegdemonstráció, hanem imádságos tisztelgés a nagy király és mindenekelőtt Krisztus előtt.

Bíboros atyánk megismételte Szent István országfelajánlását a Szentatya tizenegy évvel ezelőtti látogatása alkalmával mondott imával. A mise végén elkezdődött körmenet alatt mi is tudatosítottuk magunkban a felajánlást, szívből fohászkoztunk: „Magyarországról, édes Hazánkról, ne feledkezzél el, szegény magyarokról!” Mi, újlakiak elsősorva vettünk részt a szertartáson, többünkben felmerült az igény, hogy jó lenne legközelebb együtt, újlaki zászló alatt vonulni a körmenetben.

Az ünneplés közepette nem feledkeztünk meg azokról sem, akik nem tudtak velünk lenni a rájuk zúduló természeti csapás miatt, a perselygyűjtést az árvízkárosultak javára ajánlottuk fel. Örömmel üdvözlöttük a hívők soraiban azt a néhány politikust, akik jelenlétükkel jelezték: a Szent István-i út követői.

Az ünnepélyes áldás után egy szívvel-lélekkel kértük: *Isten, áldd meg a magyart...*

H. B. E.

**Egyházközségünk
rendszeres programjai**

Miserend: (szeptember 1-től)

hétköznapi: 6³⁰, 18⁰⁰
szombaton: 6³⁰, 18⁰⁰
vasárnap: 7³⁰, 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Gyóntatás: szentmisék előtt és elején.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti misék után.

Zsolozsma: péntek 7; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az esti szentmisét.

Szent István kápolna miserendje:

hétköznapi: 17³⁰; vasárnap: 9⁰⁰, 11⁰⁰

Margitszigeti kápolna miserendje:

vasárnap 11⁴⁵

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573): hétköznapi 9⁰⁰-12⁰⁰ és 15⁰⁰ - 18⁰⁰.

Karitás (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ - 19⁰⁰

Könyvtár (hittantermek előterében):

vasárnap 10⁰⁰ - 10³⁰ és 18⁴⁵ - 19⁰⁰.

Teadélelőtt: minden hónap második vasárnapján a 9-es mise után a Szent Erzsébet tereben.

Hírek, hirdetések

❖ A templom szentélyében a vakolás befejeztével elkezdődik a festés. A második vasárnapi perselygyűjtéssel ill. a Sárlos Boldogasszony alapítványba való befizetéssel járulhatunk hozzá templomunk megújulásához.

❖ A Cantilena kórus énekpróbái szeptember 3-tól kezdődően kedden és csütörtökön este 7-9 óráig lesznek, amelyekre új tagok jelentkezését is várja templomunk karnagya, Tóth Miklós Zsolt.

❖ Szeptember 21-re közös újlaki kirándulást tervezünk minden korosztály számára Pomáz-Csikóvári tó-Lajosforrás-Szentendre útvonalon. Találkozó: 1/2 9-kor a templom előtt. Várható érkezés: este 6 órára a templomhoz. Gyere el és hozz magaddal még egy embert!

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta

A szerkesztőbizottság tagjai:

Havasini Zentai Edit, dr. Keglevich Lászlóné, dr. Koncsoné Jobbágy Éva, Szaszovszky József

Kiadja: Újlaki Sárlos Boldogasszony Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)

Felelős kiadó: Mester János

Szeptemberi naptár ⌚

1. V. *Veni Sancte* a 9 óras szentmisén
3. K. *Nagy Szent Gergely*
7. Szo. *Kassai vértanúk*
8. V. *Kisboldogasszony*
12. Cs. *Mária Szent neve*
Képviselőtestületi ülés 19³⁰-kor
13. P. *Aranyszájú Szent János*
14. Szo. *Szent Kereszt felmagasztalása*
Máriaremetei zarándoklat
15. V. *Fájdalmas Szűzanya*
20. P. *Koreai vértanúk*
21. Szo. *Szent Máté apostol*
Újlaki kirándulás
23. H. *Szent Pió atya*
24. K. *Szent Gellért püspök*
29. V. *Szentírás vasárnapja, Szent Mihály, Gábor és Rafael főangyalok*
30. H. *Szent Jeromos*

Máriaremetei zarándoklat

Ha ezren és százezren kiáltják, hogy Istent akarjuk, akkor talán meghallják és figyelembe veszik. Isten nélkül nincs tízparancsolat, tízparancsolat nélkül nincs erkölcs.
(Mindszenty)

A szeptember 14-i zarándoklatot Bíró László püspök úr és Lambert Zoltán plébános úr vezeti. Indulás: 8 órakor a Városmajorból, találkozó újlakiaknak 7 órakor templomunk előtt. A szentmisét 12 órakor dr. Paskai László bíboros úr mutatja be Máriaremetén.

Meghívó

Szeretettel hívjuk és várjuk a tavalyi és tavaly előtti elsődözőket szeptember 21-én du. 4-6-ig beszélgetésre a hittantermekbe, valamint szeptember 22-én, vasárnap szüleikkel együtt a 9 óras szentmisére, utána a Szent István hittanterembe.

György atya

Napraforgó-kivonulás

Amikor Mózes az Úr szavára kivonult népével Egyiptomból, otthagyta a húsfoszakakat, hogy helyette szabad lehessen, és kiszakadt a biztonságot nyújtó, monoton megszokásból, hogy a Gondviselésre bízhatta magát.

Az ószövetségi próféta mintájára hagyták el Budapestet a Napraforgók, lemondva ezzel nyolc napig melegvízről, ágyról, hűtőszekrényről, stb. – amelyek nélkül el sem tudjuk képzelni már életünket – és a Bakony mesés erdeiben vándoroltak teljesen szabadon a kényelem rabságától.

De ki-ki végiggondolta magában belső ragaszkodásait, makacs megrögzöttségeit is, melyek rabláncban tartják a lelket és nem engedik eljutni a Kánaánba.

Azonban a Kánaán messze van. Nap mint nap kemény kilométereket kellett gyalogolni a nehéz hátizsákkal együtt, amíg estére odaértek az aznapi táborhelyre. Akkor tüzet raktak, főztek, sátrat vertek fürödtek a patakban (ha volt), végül imádkoztak és nyugovóra tértek.

Ám a Jöisten keze – amely annak idején mannat hullatott a pusztában és vizet fakasztott a sziklából – gondoskodóan elsimította a nehézségeket. Soha nem szenvedtek hiányt ételben, vizük is mindig elegendő volt.

Amikor miseügyben az illetékest keresték a faluban, a kihalt utcán az első ember, akibe belebotlottak, a sekrestyés-harangozó néni volt. A kedves asszony eligazította őket, melyik faluban tudnak misén részt venni azon a reggelen és míg ők a szomszédos Bakonyoszlopra gyalogoltak, zsákjaikat letették a néni kertjébe.

A mise után vizet kérni bementek a sekrestyébe, ahol az atya – kitalálva rejtett vágyukat – felajánlotta kocsját a visszaúthoz. Így még dél körül megkezdhetők az aznapi táv legyaloglásait, nem kényszerültek az előző táborhelyen maradni.

Az emberszeretet gyakorlására minden nap őrangyaloztak, azaz titokban segítettek egyvalakinek, ügyelve a leplezettségre. Ezek az apró figyelmességek elengedhetetlen részei voltak az elindulásnak, mert egyedül igen nehéz fölvenni egy 20 kg-os zsákot. Ehhez szükség van egy másik emberre, aki föladja a terhet.

A sok egymásra figyelés meghozta gyümölcsét, kapcsolataik elmélyültek, sokat beszélgettek és persze nevettek, mindez meg jobban összeérlelte a kis közösséget.

Udvarny Orsolya